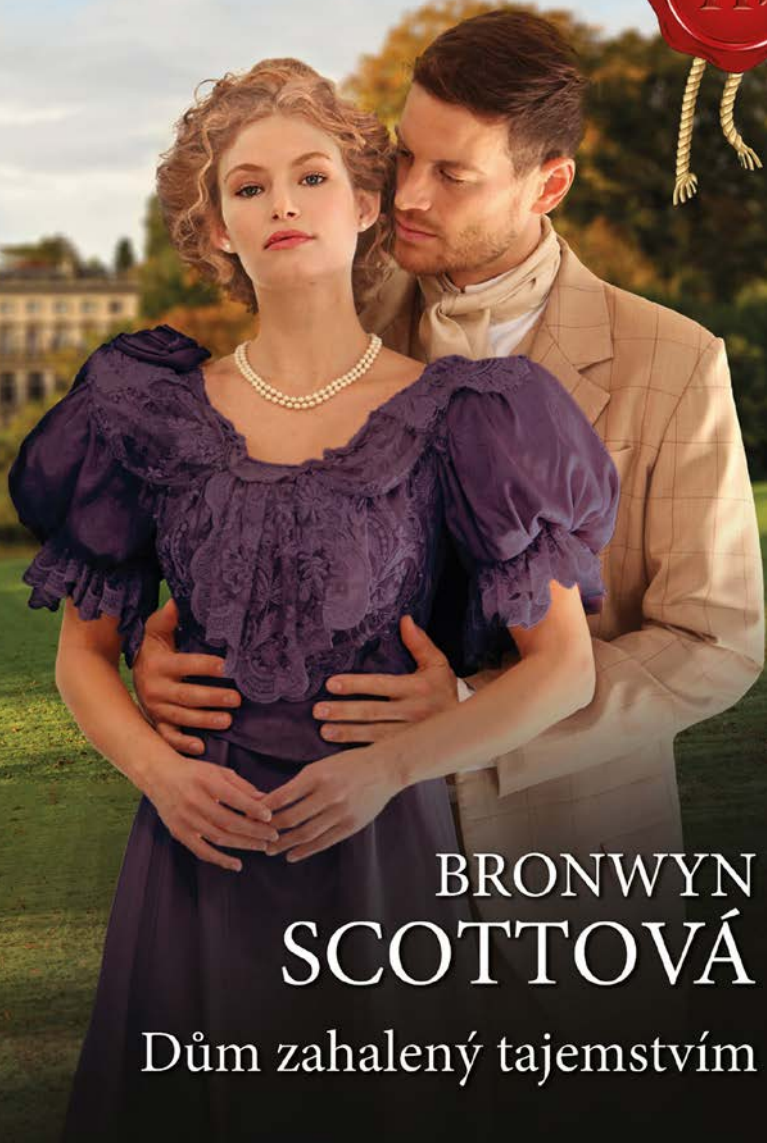

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Dům zahalený tajemstvím

BRONWYN SCOTTOVÁ

DŮM ZAHALENÝ
TAJEMSTVÍM

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

jistě jste se o tom sama nejednou přesvědčila, že lidé, kteří nějak působí a mají nějakou pověst, ve skutečnosti jsou někým úplně jiným. Ano, každý má nějaké tajemství, ale moji hrdinové se opravdu překonávají. Oba červnové příběhy, které jsem si pro Vás připravil vyprávějí o tajemstvích a jejich skrývání. Tak v romanci Zloděj a herečka, žije hlavní hrdina dvojím životem, přes den je úctyhodným farmářem, ale v noci se stane lupičem. V druhé povídce s názvem Dům zahalený tajemstvím ovdovělá vévodkyně postupně přichází na to, jaká zvrácená tajemství pomáhala nevědomky svému nedobrému manželovi chránit. Ano, když se bohatí muži začnou nudit, často je to vede k velmi zvráceným choutkám, to vidíme i v dnešní době... V mých příbězích, ale dobro a láska vítězí, a my musíme stále doufat, že tomu tak bude i ve skutečnosti.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

**DŮM ZAHALENÝ
TAJEMSTVÍM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Inherited Duchess

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2023

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Nikki Poppen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2666-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2667-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2668-7 (PDF)

*Mým báječným kolegům a pohodářům Samovi,
Jenny, Vernonovi a všem dalším.
Je to s Vámi vážně skvělé.*

PRVNÍ KAPITOLA

Logan James Montfort Maddox, pátý vikomt z Hails-
hamu byl typickým představitelem své generace. Před-
stavoval rozpor, po němž však společnost přímo šle-
la: *zodpovědný* zhýralec, urozený džentlmen s titulem,
který okázale a rozmařile žije přítomným okamžikem,
jako by se ani v nejmenším nestaral, co bude zítra. Při-
tom v soukromí na svých bedrech nesl obrovskou zod-
povědnost za blaho své rodiny i její zajištění pro budou-
cí generace. Byl to muž, u nějž pojmy jako rozmařilost
a spolehlivost neochvějně kráčely bok po boku.

Pro nezkušené debutantky vyšší společnosti, které
právě opustily školní lavice, představoval naprostou
záhadu, členité vrstvy neodolatelné mužnosti zahale-
né vábivým tajemstvím. Pro jejich matky byl ovšem
něčím mnohem víc: vhodným, žádoucím kandidátem
na ženicha. Pokud možno dříve než později, protože
nyní ho zdobil i lákavý příslib, že se stane se příštím
vévodou z Darlingtonu. Taková kombinace bohat-
ství, urozenosti a oddanosti rodině se na trhu s ná-
padníky neobjevovala příliš často. A pokud ano, lidé
zákonitě zbystřili a dávali si na někoho takového po-
zor, protože když bylo něco až příliš dobré, nemusela
to být pokaždé pravda. A bylo lepší to zjistit předem.

Přesně tyto úvahy způsobily, že se nyní i se svou matkou vikomtkou nacházel v pohodlném, přesto však praktickém kočáře rodiny Maddoxů, ve kterém se plnou rychlostí řídili po rozbitých zimních cestách k zámku Darlington v Surrey. Logan totiž před dvěma týdny ignoroval prvotní výzvu, a následně se mu dostalo důrazného upozornění, že další přehlížení situace si již nemůže dovolit a že v sázce je jeho osud. Každý další den, který uplynul, pak naznačoval, že se skutečně stane vévodou.

„Nebyla jsem v Darlingtonu od doby, kdy ještě žil starý vévoda a ty jsi byl úplně malý. Mohly ti být maximálně čtyři roky.“ Jeho matka se pokusila o úsměv. Příliš se jí nepovedl. Nikdo v rodině se už týdny neusmál. Ta zpráva je všechny zaskočila. Přišla tak náhle těsně před Vánoci a její dopady je v následujících týdnech stále šokovaly a zasahovaly jim do života. „Ty už si z té návštěvy nic nepamatuješ? Hráli jste si s bratrancem Adolphem na vojáky v dětském pokoji.“ Něco si přece jenom pamatoval, ale považoval za moudřejší mlčet. O mrtvých jenom dobře. Adolphus byl tyran, který ho šikanoval. Když nebylo po jeho, dal mu hned pěstí.

Již tak chabý úsměv jeho matky pohasl. „A teď...“ ponechala větu bez dokončení. Teď byl Adolphus mrtvý, stejně jako jeho otec, Loganův otec i Loganův bratr Griffin. Z mužské větve rodu zbyl pouze Logan a jeho mladší bratr Rahnald, co byla kdysi představa natolik nepravděpodobná, že se jí Logan nikdy nezabýval.

Právě tato nepravděpodobnost stála i za jeho neklidem posledních dní. Starý vévoda zesnul z přirozených příčin již před lety a stejně tak Loganův otec,

který zemřel, když bylo Loganovi patnáct, krátce poté, co skončil Loganův bratr Griffin. To bylo Loganovi třináct. Nyní byl tedy mrtvý i Adolphus. Příčinu jeho úmrtí už ale Loganovi nikdo nesdělil, ale ať už byla jakákoli, přirozená rozhodně nebyla. Vlastně existovalo jen velmi málo příčin, které mohly zabít zdravého, šestatřicetiletého muže, a proto se přirozeně vyrojily spekulace.

Jediným pozitivem na celé situaci podle Logana bylo, že veškeré dohady zůstanou uzavřené v izolaci na venkovských sídlech, kam se většina šlechty uchýlila na zimu, než se lepší společnost na jaře zase vrátí do města. Ty ostatní věci se dořeší v několika příštích dnech, pokud má tedy věřit notáři vyřizujícímu pozůstalost. Již brzy se dozví, jestli se stane vévodou, a notář soudil, že by měl být po ruce, protože rozhodnutí se každým okamžikem blížilo. Mezi ním a vévodským titulem stála nyní jediná překážka: vdova po Adolphovi, Olivia Maddoxová, za svobodna DeLaceyová, žena, s níž se Logan setkal před pěti lety v Londýně na svatbě svého bratrance. Vlastně ji vůbec neznal a vybavoval si jen tolik, že byla vcelku mladá, zrovna dokončila školu se starobylým jménem a ihned poté ulovila čerstvého dědice vévodského titulu.

„Nejspíš jsi už teď vévoda,“ poznamenala matka a podívala se na něj vážně a odhodlaně svýma blankytně modrýma očima. „Je nepravděpodobné, že by po tolika letech neplodnosti byla zrovna teď těhotná, a i kdyby byla, jaká je šance, že by to dítě bylo mužského pohlaví?“

„Popravdě jedna ku jedné,“ odvětil suše Logan, i když trochu ostřeji, než zamýšlel. Adolphus udělal,

co se od něj očekávalo. Oženil se a plnil si své manželské povinnosti. Přesto po sobě nezanechal dědice. A proto teď Logan pospíchal se svou matkou do Surrey. Matka byla vdova, jež za sebou měla převážně šťastné manželství, ze kterého jí zůstali dva žijící synové, ačkoli děti porodila celkem sedm. Věděla tedy, co je to ztratit někoho blízkého – nejen manžela, ale také děti. Dobře tedy rozuměla tomu, co to znamená ztratit příležitost, ztratit to, co jednou mohlo být.

Jeho matka již najde ta správná slova, až se oficiálně dozví, že Její Milost, vévodkyně z Darlingtonu, není těhotná a že tím padá jakákoli šance, že by po sobě Adolphus zanechal dědice, v důsledku čehož vévodkyně přijde o svůj domov i zabezpečení. Logan vévodkyni nezáviděl. Matka jistě pronese něco s nádechem jemné ženskosti, aby zlidštila chování, které on sám považoval za barbarské a necitlivé a jemuž byla ovdovělá vévodkyně nyní vystavena ze strany notářů i zákona. To všechno v době, kdy měla určitě na mysli tolik jiných věcí: smutek a nejistotu života bez ochranné ruky svého manžela. Logan jí nemohl jejího údělu ušetřit, ale mohl své matce dovolit, aby ho alespoň změkčila. Matka to s city uměla, on ne.

„Nevím, co bych si měl vlastně přát, matko,“ přiznal se Logan, když se před jejich očima zjevila široká fasáda Darlingtonského zámku z mohutných pískovcových kvádrů s gotickými věžemi tyčícími se k šedivé zimní obloze. „Jestli to, aby byla těhotná a aby čekala syna, což by přineslo klid nejen jí, ale také mně. Dítě by znamenalo, že se můj život nemusí nijak měnit, a ani ten její. Nikdy jsem nepředpokládal, že se stanu vévodou, a to samé platí i pro ni. Když bude čekat dítě, může zde jako vévodkyně

z Darligtonu dál žít, dokud její syn nedosáhne věku, aby se sám oženil a převzal správu majetku.“ Logan se hořce usmál. Vévodkyně by nebyla jediným člověkem, který by mohl hezky žít jako dřív. Pokud šlo o něj, vrátil by se ke svému poněkud pohlcujícímu koníčku, jímž bylo řízení dostihového syndikátu a správa rodinných majetků v Hailshamu. „Na druhou stranu, pokud tu žádné dítě ve hře nebude, bylo by možná nejlepší strhnout náplast z rány a smířit se s tím.“ Nedokázal si představit agonii, jíž by si všichni zúčastnění museli projít v podobě devítiměsíčního čekání v případě, že bude vévodkyně opravdu těhotná.

„Každopádně to již brzy zjistíme. Už jsme totiž tady.“ Matka se na něj povzbudivě usmála, když kočár zpomalil a zastavil. „Ať už to dopadne jakkoli.“

„Jsem rád, že jste dorazili, lorde Hailshame. Doufám, že cesta nebyla příliš únavná.“ Notář, jenž měl celou záležitost na starosti, již seděl za stolem v hlavní kanceláři zámku. Bylo na něm vidět, že považuje za čest, že si mohl alespoň na krátkou chvíli přivlastnit stůl posledního vévody. Namyšlený malý hajzlík, pomyslel si Logan nelichotivě, ale co jiného se dalo očekávat od člověka natolik oddaného liteře zákona, že mu nepřišlo nic divného na tom, že po muži v postavení vikomta a dědičného peera požaduje, aby *mu* byl okamžitě k dispozici a truchlící vdově nakazuje, aby mu průběžně podávala zprávy o intimních záležitostech svého těla. To všechno jenom proto, aby dostal požadavkům úředního šimla.

„Předpokládám, že se budete chtít seznámit s dědictvím.“ Notář poklepal na hromádku dokumentů

na stole před sebou a jako ukázkou svého až nepříjemného puntičkářství složku pečlivě urovnal.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl Logan částečně proto, aby dal muži najevo, že je mu lhostejný, a z části proto, že ho urazila jeho suchá bezcitnost. Proboha živého, vždyť tady umřel člověk. *Mladý* muž v nejlepších letech a jeho smrt narušila životy mnoha dalších lidí. Jistě by ničemu neuškodilo, kdyby prokázal alespoň trochu lidskosti předtím, než se pustí do vyřizování dědických práv k vévodství. „Můj bratranec je mrtvý, a ačkoli jste ve svých zprávách uvedl mnoho podrobností, pokud jde o to, co jeho smrt znamená ve vztahu k budoucnosti, ani jednou jste se nezmínil o tom, jak zemřel.“ Logan ho probodl pronikavým pohledem, jímž ho chtěl zastrašit. Nechtěl, aby se tento malicherný človíček stal strážcem osobních záležitostí *jeho* rodiny.

Muž si nervózně odkašlal. Pohled splnil svůj účel. „Nepřišlo mi vhodné sdělovat tyto podrobnosti v dopise, můj pane.“ Ne, ale intimní detaily stavu vévodkyně mu pro dopis přišly jako stvořené.

„Nicméně? Teď jsem zde, takže mi tyto podrobnosti můžete bez obav sdělit.“ Logan se na něj studeně usmál a posadil se na židli na znamení, že si počká. Litoval, že tyto konkrétní podrobnosti ponechával tak dlouho stranou. Účetní knihy mohly počkat, ale někdo s určitostí věděl, jak jeho bratranec zemřel, a pokud by tyto informace vypustil na veřejnost dřív, Logan by ztratil možnost, jak tyto chytlavé klepy kolující mezi společenskou smetánkou korigovat.

Notář utrousil jediné slovo: „Pistole.“ Prolistoval hromadu papírů na stole a jeden z nich přistrčil

k Loganovi. „Tohle je koronerova zpráva, která byla použita k vyplnění úmrtního listu.“

Logan ji přejel rychlým pohledem. „Nehoda?“ ušklíbl se. Tohle slovo s sebou neslo spoustu nepřijemných konotací. Nehoda mohla skutečně být pouhou nehodou, ale také jemnou lží k zakrytí sebevraždy či nějakých nechutných a nebezpečných aktivit na pokraji života lepší společnosti. Nebesa, pokud by se ve společnosti rozšířilo spojení nehody a pistole, klepy by se šířily jako požár a nikdo by je nedokázal zastavit.

„Obávám se, že takovéto vysvětlení mi nemůže stačit,“ varoval Logan mužíčka. „Můj bratranec byl rozený střelec.“ Tak jako všichni mužští příslušníci rodu. Střelbu měli v krvi. „Nikdo neuvěří, že se náhodou smrtelně postřelil. Kam se údajně střelil?“ Logan znovu přelétl pohledem list papíru, a když našel, co hledal, nedůvěřivě se na muže podíval. „Do vnitřní strany stehna? Řekl bych, že tam se člověk střílí jen velmi obtížně.“

„Jak říkáte, můj pane. Jsem si jistý, že koroner vám na všechny otázky této povahy odpoví mnohem lépe než já.“

Logan se odmlčel a nechal pracovat ticho, které mezi nimi zavládlo. Doufal, že notář pak bude o něco sdílnější. Když nebyl, znovu na něj zatlačil. „Kde k tomu došlo?“ Třeba mu k okolnostem bratrancova úmrtí více napoví místo, kde zemřel.

„Na usedlosti zvané Grange, kousek od Londýna v Hampstead Heath. Pokud je mi známo, pořádal tam pánský víkend.“

„Víme, kdo všechno tam byl?“ Přišlo mu to divné. Pánský víkend tak brzy po Vánocích? V době, kdy

jsou rodiny zpravidla stále pohromadě? Nebyl to pravděpodobný, ani vhodný čas k odjezdu.

Zdalo se, že svou otázkou vyvedl notáře z míry. „O takových věcech nemám informace, můj pane. Já znám jen účetní knihy, účty, aktiva a investice, *to je svět, jemuž rozumím.*“

Ach, takže tohle pompézní stvoření nemělo přístup k informacím z Adolphova společenského života, pouze k těm finančním. Logan se zvedl a nedal muži jinou možnost, než aby ho napodobil. „Děkuji vám za váš čas. Projdu si účetní knihy a dám vám vědět, jestli mám ještě nějaké další otázky. Do té doby si, prosím, užijte pohodlí hostince v městečku. Budeme vás opět očekávat zítra odpoledne při čtení poslední vůle.“ Jasněji už ho propustit nemohl. Vlastně ho prakticky vyhodil. Pokud notář nedokázal vnést více světla k příčinám smrti jeho bratrance, nebyl mu už nijak zvlášť užitečný. Vévodkyně by ovšem mohla. Znalost byla klíčem připravenosti a on připravený být *musel*. Když totiž mladý muž umře za zvláštních okolností, vedou se řeči. *Budou* se šířit fámy a zvěsti. Jenže on si počká, až dorazí až k němu. Pokud by si v jejich potírání počínal až příliš aktivně, lidé by se mohli začít domnívat, že má co skrývat, a riskoval by, že svými předčasnými vyjádření dodá pověstem na věrohodnosti. Pro teď se tedy rozhodl jednat důstojně a do ničeho příliš nezasahovat.

Lhala úplně o všem: jaké její manželství ve skutečnosti bylo; jaký byl její muž, dokonce i o možnosti mít dítě. Potřebovala čas. A ten nyní vypršel. Měsíc byl v každém ohledu u konce.

Olivia odstoupila od okna v chodbě s výhledem na

příjezdovou cestu. Už nebyla vévodkyní, s výjimkou možnosti využívat titul, který ale nic neznamenal. A teď, když dorazil dědic a pár hodin po něm i její menstruace, přičemž ani jedno pro ni nebylo překvapením, byla pro ně opět jen Olivíí DeLaceyovou.

Když kráčela chodbou ke svým komnatám, svíral se jí žaludek. Toužila se natáhnout. Nechtělo se jí posílat služebnou za tím pompézním notářem s novinkou, na kterou se od svého příjezdu na zámek klepal: nebude žádný mužský dědic, jemuž by mohl dědictví po Adolphovi předat. Ve skutečnosti by služebnou mnohem raději poslala pro teplý termofofor. *Její komnaty. Její služebná.* Tahle zájmena byla pouhou časově omezenou laskavostí, kterou měla zapůjčenou stejně jako všechno, co se k nim vztahovalo. Služebná zůstane na zámku, tak jako zde zanechá své šperky, umělecké předměty a sbírku knih, které za svého krátkého působení v roli vévodkyně v uplynulých letech nashromáždila. Jen její úsilí bylo skutečně její. Úsilí, které věnovala darlingtonskému vévodství. To jí vadilo.

Olivia otevřela dveře do svého pokoje a s vděčným povzdechem vklouzla dovnitř. Dostala se do svých komnat bez jakýchkoli překážek. Konečně byla ve svém útočišti. Třeba se dědic s notářem zdrží dostatečně dlouho, aby si mohla na chvíli lehnout a odpočinout si dřív, než pro ni pošlou. Když jí bude přát štěstí, možná se předvolání vyhne až do večere. Ze šatny vyšla služebná a stačil jí jediný pohled na její tvář. „Ach, Vaše Milosti, už je to tady, že? Je mi to tak líto. Nechcete, abych vám přinesla trochu teplého mléka a zahřívací láhev?“

Až odsud bude muset odejít, Mary jí bude chybět.

Nad smrtí svého muže nijak zvlášť netruchlila, ale po tom všem okolo se jí bude stýskat. Líbilo se jí být vévodkyní; její život měl smysl, měla vliv a možnost měnit věci. Adolphus, jemuž na těchto věcech nezáleželo, jí během svých dlouhých nepřítomností ponechával volnou ruku. Bylo to uspořádání, které nakonec vyhovovalo oběma.

„Ano, děkuji.“ Olivia se natáhla na postel, unavená vším, co se kolem ní dělo. Uplynulý měsíc pro ni byl trýznivý: pohřeb, všechno to papírování, výslechy, zvědavé otázky, plánování, nejistota, co s ní bude, to vše si vyžadovalo její pozornost, na pozadí smutku, nevíry i úlevy, že je Adolphus pryč. Byl to zajímavý koktejl vzájemně si odporujících emocí, které se teprve pokoušela utřídit.

„A notář, Vaše Milosti? Mám mu to říct?“

Olivia přikývla. Nemělo smysl dál udržovat její lež při životě. Získala měsíc odkladu, ale bylo na čase jít dál, ať už je připravená či nikoli.

Když za sebou Mary zaklapla dveře, zavřela oči. Co s ní bude, až přestane být vévodkyní z Darlingtonu, již ještě stále byla? Byla příliš mladá na to, aby byla vdovou, ale vikomt se ožení a zvolí si svou vlastní vévodkyni. Panství ani vévoda už ji nepotřebovali. Vlastně by to *měla* oslavit. Měla svobodu sama se rozhodnout, kdo vlastně je, a možná to vůbec poprvé od svých osmnácti zjistit.

Být vévodkyní a manželkou jí bylo vnuceno. Dřív, než stačila poznat svět. Provdali ji během pár týdnů poté, co se svým jménem, stejně starým a významným jako Vilém Dobyvatel, vstoupila do společnosti. Předtím, než se stala vévodkyní, zastupovala hodnoty a tradice rodu DeLaceyů. Tento rod nyní sehrál

významnou roli při zakrývání nedostatků, které byly spojeny s bohatstvím rodiny Darlingtonů. Přítomnost DeLaceyů zajišťovala, že veřejnosti nebyla odhalena tajemství, která Adolphus skrýval.

Byl to obchod, na který před pěti lety naivně a s radostí přistoupila. „Uchráním tebe i tvou rodinu od chudoby,“ slíbil jí tehdy. „A výměnou žádám pouze to, abys zachovala má tajemství.“ Ten příslib její rodina potřebovala. Její sestry potřebovaly uvést do společnosti; otec potřeboval peníze na udržování panství. Neměli nic, co by ještě mohli prodat, kromě ní a jména DeLaceyů. Když ta příležitost přišla, splnila, co se od ní očekávalo, což nebylo až tak obtížné, protože její nápadník byl koneckonců milý a pohledný.

Ve své naivitě se ani nepodivila, když po ní Adolphus takový slib žádal. Co by mohl tak elegantní muž skrývat? Napadlo ji, že by se mohlo jednat o nemanželské dítě. S tím by dokázala žít, obzvlášť pokud by tím její rodina získala potřebné zajištění. Nyní se pouze usmívala nad nevinností dívky, jíž tehdy byla, která si nedokázala představit nic horšího, kterou ani nenapadlo, že by se za vévodovou hezkou tvář mohlo ukrývat tolik hříchů.

Mary se vrátila s podnosem. „Děkuji.“ Olivia si vděčně vzala ohřívací láhev a položila si ji na břicho. Teplo jí okamžitě přineslo úlevu. „Řekla jsi mu to?“

„Ne. Nemohla jsem, Vaše Milosti.“

„Nemohla? Vím, že mluvit s *tím* člověkem o tak osobních záležitostech není snadné, ale dozvědět se to musí, aby mohl dokončit svou práci.“ Olivia si povzdychla. I ona shledávala, že je ponižující hlásit takto intimní detaily nějakému notáři, přestože to zákon

vyžadoval. Jaká ironie, že k vypořádání dědictví odsud musí nejdřív vypudit vévodkyni, která se o ně až dosud starala.

Mary zavrtěla hlavou. „To nebyl ten důvod, Vaše Milosti. Nemohla jsem mu to říct, protože tady není. Lord Hailsham, dědic, ho vypakoval na noc do hostince v městečku pod zámek. Nemohla jsem to říct, protože tu nebyl nikdo, komu bych to říct mohla.“ V Maryině jinak klidném výrazu se mihl záblesk uspokojení.

Olivia se opřela o polštáře. „Takže jsi vikomta už viděla?“ Měla by o něm mluvit jako o Jeho Milosti. Teď už byl víc než vikomt. Byl to vévoda.

„Zahlédla jsem ho na okamžik v hale. Přivezl s sebou i svou matku. Paní Aldrichová a Moresby jim nyní pomáhají s ubytováním.“ Mary se na okamžik odmlčela a pak ještě dodala: „Mám vám vyřídit vzkaz, Vaše Milosti. Jste očekávána u večeře, pokud se na to cítíte.“

Bude se na to cítit. Musí. „Dopřej mi chvíli, abych si odpočinula, Mary. A probuď mě včas, abych se stihla na večeři převléknout. Vikomtovi vyříd, že se k němu ráda připojím.“ Kdyby se teď začala skrývat, vyslala by tím signál, že je slabá a že na ní v zásadě nezáleží. To by jí v ničem nepomohlo. Vikomt mohl mít otázky ohledně panství nebo třeba Adolpha. Pokud by nebyla po ruce, aby mu na ně odpověděla, začne se vyptávat jiných. To nechtěla. Potřebovala mít informace pod kontrolou. Záviselo na tom finanční zajištění její rodiny.

Zachovej moje tajemství, šeptal jí Adolphův duch. Přesně o to ji požádal onoho večera, kdy jí přednesl svou nabídku k sňatku, a byla to také jeho poslední

slova, která jí po sobě zanechal, společně s deníkem zabalený v hnědém papíře, který dostala poštou den předtím, než zemřel.

Tušil, že existuje možnost, že zemře.

To vyvolávalo hned několik otázek ve vztahu k událostem, které se nejspíš odehrály na jeho pánském víkendů. Ať už bylo v deníku cokoli, lidé, kteří v něm byli uvedeni, měli pocit, že nemohou vystupovat pod svými skutečnými jmény. To nikdy nevěstilo nic dobrého. Také to v ní probouzelo další obavy, i když především osobní povahy: do čeho se to nevědomky zapletla, když Adolphovi dala svůj unáhlený slib? Než deník – nebo to snad byla nějaká tajná účetní kniha? – dorazil, myslela si, že tajemství, která má uchovat, jsou pouze něčím mezi nimi dvěma, mezi mužem a ženou. Jenže pak dostala tenhle deník plný jmen a čísel, naznačující, že se jednalo o tajemství sahající za dveře jejich manželské ložnice, tajemství, o kterém neměla až doposud nic nevědět. Při pročítání jmen si uvědomila, že tajemství mohou znamenat i nevědomou účast na něčem neznámém.

Bude Adolphova tajemství dál střežit. Neměla na výběr. Bude je uchovávat, protože to byla od okamžiku, kdy se za něj provdala, i její tajemství. Pokračující finanční zajištění její rodiny nyní záviselo na tom, že dodrží své slovo. A Adolphus k ní nyní promluvil ze záhrobní, aby jí to důrazně připomněl.

DRUHÁ KAPITOLA

Činy, stejně jako pověst, jsou tím, co člověka často předchází, a vytváří o něm dojem ještě předtím, než se s ním setkáte osobně. Olivia scházela dolů po schodech na večeři a přemítala, jestli to byl i důvod, proč vikomt poslal notáře pryč, aby ji ušetřil nepříjemné povinnosti hlásit mu svůj stav. Chtěl na ni udělat dobrý dojem? Ale proč? Měl titul i moc, která k němu náležela. Nepotřeboval její přízeň, tak proč by se o ni ucházel? Nikdo nedělal nic bez motívu, beze smyslu. Jakmile si to uvědomila, viděla svět ve zcela jiné perspektivě, byť trochu otupělé. Dnes večer bude opatrná a bude dávat pozor na to, co si vikomt od její přízně slibuje.

Před vstupem do salonu se zastavila a uhladila si svou černou sukni. Dala si na oblečení záležet a zvolila taftové šaty s odhalenými rameny, samozřejmě bez ozdob, protože černé korále, které k nim patřily, měla na příštích minimálně šest měsíců smutku zapovězené, ale střih šatů byl podle nejnovější módy. Kolem krku měla kamej zavěšenou na černé sametové stužce, vše sladěné s hřebeny ve vlasech. Smutek vyžadoval, aby nosila černou barvu; neznamenal to ale, že musela vypadat jako šedá myš. Dorazila do

salonu a napřímila se, připravená si muže, jenž na ni čekal, dobře prohlédnout. Nepochybovala, že to samé učiní i on.

Hailsham stál u krbu, v ruce držel aperitiv a na sobě měl formální tmavý večerní oděv. Truchlení bylo k mužům mnohem shovívavější a flexibilnější než k ženám. Muž mohl v době smutku oblékat černou, ale pořád jít s módou, zatímco u žen byla černá barva jasným symbolem smutku. Mimo něj byla považována za krajně nevhodnou. Žena v černém byla odsouzena k životu v zapomnění, byla k němu a všichni ji litovali. Pokud by ale teď někdo viděl Hailshama, jak zdvořile a kultivovaně konverzuje se starší ženou, rozhodně by ho nelitoval jako někoho, kdo truchlí. Olivia usoudila, že se jedná o jeho matku.

Hailsham ji ihned zpozoroval a vyšel jí vstříc. „Lady Darlingtonová, rád vás vidím. Chtěl bych vám osobně vyjádřit upřímnou soustrast, přestože jsem vám již zaslal písemnou kondolenci. Je mi vaší ztráty nesmírně líto.“ Napsal jí hned, jak se o Adolphově smrti dozvěděl, a byl to pečlivě formulovaný, zdvořilý dopis, v němž vyjádřil všechny správné city, které si tato okolnost vyžadovala.

„I já bych vám ráda vyjádřila soustrast s vaší ztrátou,“ odpověděla Olivia, „Adolphus byl přece váš bratranec.“ Jestlipak Hailsham vůbec nějakou ztrátu pociťoval, nebo smrt bratrance vnímal pouze optikou toho, co všechno mu přinese? Vévodský titul a majetek člověka, s nímž se nikdy nijak významně nestýkal. Možná se tu a tam potkali ve městě, ale Hailsham k nim v době jejího manželství na zámek nikdy nejezdil. Vlastně ho už od svatby ani jednou

neviděla. Vše, co o předpokládaném dědici věděla, pocházelo ze společenských rubrik několik dní starých novin. Což znamenalo, že věděla pouze dvě věci, že je příslušník londýnské smetánky a že je rozmařilý zhýralec.

Když se na něj nyní dívala, viděla u něj typické rysy Maddoxů: zelené oči, dlouhý rovný a silný nos. To měl společné s Adolphem, ale přesto byl sám sebou, jedinečná osobnost, zcela odlišná od svého bratrance. Nebylo možné si je splést. Adolphus byl mohutnější, Hailsham spíš štíhlý, atletický. Zatímco Adolphus byl drsně přitažlivý, Hailsham působil kultivovaně a splňoval představu městského sukničkáře. Stejný dojem zanechal i na ni. Chápala, že ho ženy shledávaly přitažlivým, společenské rubriky se v tomto rozhodně nemýlily. Adolphova tvář byla v průběhu let stále povadlejší, Loganova si však nadále uchovávala pevné rysy. Když se seznámili, Adolphus byl dobře vypadající třicátník, ale stáří k němu nebylo milosrdné.

„Mohu vám nabídnout drink? Třeba trochu sherry?“ Hailsham se přemístil ke skleněným karafám a nalil jí malou skleničku. „Dovolte mi, abych vás seznámil.“ Ukázal na ženu na lenošce u krbu. „Moje matka, vikomtka z Hailshamu. Matko, Její Milost vévodkyně z Darlingtonu.“ Olivia se přinutila, aby se tomu oslovení neušklíbla. Už vévodkyní nebyla, tedy ne doopravdy. Ovšem když nebyla vévodkyní z Darlingtonu, kým vlastně byla? Byla vévodkyní celý svůj dospělý život, snad jen s výjimkou svého bezprostředního uvedení do společnosti.

Během uplynulého měsíce pochopila, že titul byl něčím, co milovala a zároveň jím opovrhovala. Toužila si ho ponechat i se ho vzdát. Titul znamenal jistotu,

Olivia DeLaceyová nikoli. Titul mohl její rodinu zachránit, Olivia DeLaceyová nikoli. Když měla titul, věděla, kdo je a jaká je její role. Olivia DeLaceyová to musela teprve zjistit.

Drobná žena vstala z lenošky a napřáhla k Olivii obě ruce. „Přijměte moji nejhlubší soustrast, moje dráha.“ Její slova vyzařovala upřímnou vřelost, která Hailshamovi chyběla, a prýštila z nich jistota, že všechno bude nakonec v pořádku. Byla to první *opravdová* slova, která za celý měsíc slyšela. „Budte si jistá, že se o všechno řádně postaráme. Žádný Hailsham se své zodpovědnosti rozhodně nevyhýbá.“

„Přesto mu trvalo týdny, než sem dorazil,“ vypustila Olivia trochu ostřeji. Ženina poslední slova ji znepokojila, navzdory uklidnění, jehož se jí dostalo před chvílí. Takto ji tedy vikomt viděl? Jako další povinnost, kterou je třeba vyřídit a odložit? Musela být aktivní, jinak by nemohla ovlivnit jeho myšlení. Potřebovala, aby se soustředil především na správu panství, na účetnictví a tisíce drobností nutných k řádnému chodu vévodství, které dokázaly člověka, který se do nich ponořil, zcela pohltit. Ona to dovolila. Bylo to pro ni vítané rozptýlení a únik od reality jejího manželství. Teď potřebovala, aby Hailsham udělal to samé, aby se jednoduše nemohl věnovat jiným aspektům svého dědictví.

„Omluvte můj opožděný příjezd,“ začal Hailsham s lehkou, zdvořilou úklonou, ale jeho zelené oči ji přitom probodávaly pronikavým pohledem. „Musel jsem nejprve učinit opatření pro případ, že by se moje nepřítomnost na mých panstvích protáhla, a také jsem vám chtěl poskytnout čas, než k vám vtrhnu.“ Dokázala číst mezi řádky: chtěl mít jistotu, že nečeká

Adolphova potomka. Nechtěl se svého vévodství ujmout předčasně. Byl to další důkaz, že měla pravdu, když se rozhodla být vůči tomuto bratranci svého zesnulého muže obezřetná. Byl to plánovač a stratég, díval se o několik tahů dopředu a zvažoval důsledky svých činů. „Kromě toho, notář nemohl závěť přečíst dřív, než uplyne stanovená doba, takže mi přišlo vhodnější vyčkat.“ Vyčkat, dokud v hale neuvidí její komornou s ohřívací lahví a teplým mlékem, což muži jeho zkušeností s ženami poskytlo veškeré důkazy, které potřeboval. Vévodství bylo jeho.

Vikomt se narovnal, ale dál z ní nespouštěl oči. Pozorně si ji prohlížel, sledoval, odhadoval. „Když je řeč o notáři, doufám, že vám nevadí, že jsem ho odeslal na noc do hostince. V této fázi mi připadal zbytečný. Zítra odpoledne přijde přečíst závěť a pak v hostinci ještě pár dní zůstane, pro případ, že by bylo zapotřebí učinit ještě nějaká další opatření, ale jinak už tady být nemusí. Myslím, že zde obtěžoval již dost dlouho.“

Olivia se na něj vlídně usmála. „To mi vůbec nevadí, můj pane.“ Ačkoli jí to z *principu* vadilo. Hails-ham si byl vědom, že se jedná o něco, o čem se s ním nebude hádat. Jen jí tím prohnane, byť velmi jemně, oznámil ztrátu její autority. Notáře možná propustil jako laskavost, kterou jí prokazoval, což nezpochybňovala; přesto jí jeho pravomoc takové rozhodnutí učinit jasně připomněla, že ona už na zámku nerozhoduje. Tato role se neúprosně přesunula z jejích útlých ramen na jeho mnohem širší.

„Jsem rád, že vás to těší.“ Naklonil hlavu na znamení, že bere na vědomí její souhlas a Olivii se na okamžik zdálo, že v jeho očích zahlédla záblesk soucitu.

Možná ho ale jen vidět chtěla, potřebovala vidět. Možná ho toužila spatřit od okamžiku, kdy se dozvěděla, že Adolphus zemřel. Když to oznámila svému otci, jeho první starostí bylo další finanční zajištění jejich rodiny. Co bude s ročním příjmem, který mu Darlington pravidelně vyplácel? Se sestrami nedopadla o mnoho lépe, jejich obavy o nadcházející sezónu a uvedení do společnosti zastínily případné starosti o ni. Uplynulý měsíc byla zoufale sama. A teď tu byl vikomt se svými širokými rameny, připravený vzít na sebe břímě, které ji tížilo. Bylo tak lákavé mu to dovolit.

Ale ne všechna břemena. Slíbila jsi, že zachováš má tajemství. Když svůj slib porušíš, hodně toho ztratíš.

Slyšela Adolphův šepot a pokušení odeznělo. Nový vévoda nebyl její přítel a ani jím být nemohl. Její budoucí nezávislost přímo souvisela s tím, že se s žádnými dalšími muži nezaplete.

Moresby oznámil, že se bude podávat večeře, a Hailsham ihned nabídl rámě jí i své matce. Vypovíдалo to o tom, jak si své matky váží a oceňuje její pomoc v tomto přechodném období. Nebo ji sem přivezl z jiných, strategičtějších důvodů? Možná tady měla plnit roli důvěrnice, které se bude Olivia svěřovat se záležitostmi, které by neřekla jemu, a matka o nich pak bude referovat svému synovi. A nemohla tady být také proto, aby urychlila Olivii odchod z Darlingtonu? Pokud se má ženské role v Darlingtonu ujmout jeho matka, Olivie tady pak bude *zbytečná*. To vedlo k otázce, kolik času jí ještě zbývá, než od ní bude vikomt očekávat, že odejde? Tato otázka dodávala atmosféře v jídelně, do níž právě vcházeli, nádech poslední večeře. Kolik jídel tu na ni ještě čeká?

Přestože měli být u stolu pouze tři, Moresby nyní zatlačil na dveře do formálního jídelního sálu Darlingtonského zámku, jako by do něj uváděl samotnou královnu, a odhalil před novými pány dlouhou místnost obloženou panely z ořechového dřeva v celé její kráse. Jak jinak, připomněla si Olivia. Služebnictvo se ze všech sil snažilo udělat na nového vévodu co nejlepší dojem. Nyní k němu přesměřovali veškerou svoji věrnost a loajalitu.

V krátkém čase, který měli k dispozici mezi vikontovým příjezdem a večeří, Moresby a paní Aldrichová rozhodně nešetřili úsilím a společně se postarali, aby jídelna přímo zářila elegancí. Na stůl nechali prostřít darlingtonský porcelán, který pro Adolphiu prababičku roku 1790 osobně navrhl sám Josiah Wedgwood. Na každém prostřeném místě stála řada křišťálových pohárů jako strážci a na sněhově bílém irském plátně se skvěly nablýskané stříbrné příbory. Uprostřed stolu na jednom konci, po boku křišťálové vázy s krémovými růžemi, stály dva osmiramenné svícný s dlouhými voskovými svícemi. Růže pocházely z vlastních skleníků, díky nimž si Darlington mohl po celý rok dopřávat luxus čerstvých květin. I bez jejich výslovných pokynů se personál překonal.

Když se usadili, lady Hailshamová pokývala uznale hlavou. „Dům vám dělá čest, Vaše Milosti, stejně jako personál.“ Laskavě se usmála. „Jsou vám věrní.“ Tak jako byla věrná ona jim. Tiše ji provázeli prvním měsícem izolace. Vědomí této skutečnosti dodalo večeři nový rozměr. Samozřejmě nebylo možné popřít, že měla zapůsobit především na nového vévodu, pro něhož budou nyní pracovat, a přivítat ho, ale ona ji nyní vnímala také jako rozloučení a poctu. Tahle